

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **R.J.B.**, trvale bytom T.K., zastúpeného JUDr. D.S., advokátom, N.K. proti žalovanému: **JUDr. D.N.**, advokát, J.B., správca konkurznej podstaty A., **o zaplatenie 663 878 377,48 Eur (20 000 000 000 Sk) s príslušenstvom**, o uznanie nároku žalobcu v sume 19 288,224 Eur (581 077,04 Sk), o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. mája 2009, č. k. 8Cbsi 48/2005-149, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. mája 2009, č. k. 8Cbsi 48/2005-149 **p o t v r d z u j e .**

O d ô v o d n e n i e:

Napadnutým uznesením prvostupňový súd zamietol návrh žalobcu na rozšírenie žaloby zo dňa 15. 5. 2009 vo výške 82 733,28 Eur, spočívajúci v uplatnení si celkovej náhrady mzdy za obdobie od 1. 1. 1999 do 31. 3. 2009, presne špecifikovanej vo výroku napadnutého uznesenia a vypočítanej podľa údajov Štatistického úradu SR, voči správcovi konkurznej podstaty. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa odôvodnil ustanovením § 95 ods. 1 O.s.p., ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho dospel k záveru, že rozšírenie žaloby nie je možné vykonať, pretože vyčíslené rozšírenie o sumu 82 733,28 Eur nebolo predmetom prieskumného konania a žalobca si túto pohľadávku neuplatnil v prihláške. Uviedol, že špecifikáciu tejto pohľadávky (náhradu mzdy) si žalobca uplatnil priamo aj voči správcovi podaniami zo dňa 17. 3. 2009 a zo dňa 6. 4. 2009. Poukázal na skutočnosť, že predmetom konania vedeného pod spisovou značkou 8Cbsi 48/05 je preskúmanie

oprávnenosti pohľadávky uplatnenej žalobcom v konkurznej prihláške č. 932 podľa § 23 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, tvrdiac, že prvostupňový súd rozhodol o návrhu na rozšírenie žaloby napriek tomu, že nebol podaný návrh na rozšírenie žaloby. V odvolaní uviedol, že jeho úmyslom nebolo podať návrh na rozšírenie žaloby a fakticky ho ani nepodal. Dôvodil, že len súd prvého stupňa sám vyhodnotil jeho podanie zo dňa 17. 3. 2009 ako návrh na rozšírenie žaloby. Vzniknutú situáciu vysvetlil tak, že svojim podaním zo dňa 17. 3. 2009 si uplatnil (na základe § 31 ods. 5 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní) u správcu konkurznej podstaty nároky na náhradu mzdy v celkovej výške 82 733,28 Eur za obdobie troch mesiacov pred začatím konkurzu a v priebehu konkurzu. Poznamenal, že originál žiadosti zaslal poštou správcovi konkurznej podstaty úpadcu dňa 20. 3. 2009 a v ten istý deň zaslal kópiu žiadosti na vedomie Krajskému súdu v Bratislave k spisovej značke 6K 30/99. Podanie zo dňa 17. 3. 2009 však zaslal poštou dňa 18. 3. 2009 aj Krajskému súdu v Bratislave k spisovej značke 8Cbsi 48/05, čo odôvodnil tým, že považoval za potrebné vyjadriť sa k právnej otázke jeho pohľadávky v celkovej výške 581 077,04 Sk, uplatnenej v tomto konaní. Ďalej uviedol, že na začiatku pojednávania konaného dňa 27. 3. 2009 založil do spisu svoje ďalšie vyjadrenie k veci zo dňa 26. 3. 2009. Na tomto pojednávaní oznámil súdu, že žiadosťou zo dňa 17. 3. 2009 si uplatnil u správcu konkurznej podstaty úpadcu nároky na náhradu mzdy v celkovej výške 82 733,28 Eur za obdobie troch mesiacov pred začatím konkurzu a v priebehu konkurzu. Kópiu uvedenej žiadosti založila predsedníčka senátu do spisu. Na margo priebehu tohto pojednávania vo svojom odvolaní skonštatoval, že mu nie je zrejmé, či prvostupňový súd už v tomto momente považoval jeho žiadosť zo dňa 17. 3. 2009 adresovanú správcovi konkurznej podstaty za návrh na rozšírenie žaloby, ale faktom je, že súd nepokračoval v konaní o pôvodnom návrhu, ale začal sa zaoberať jeho žiadosťou zo dňa 17. 3. 2009. Za účelom vyjadrenia sa žalovaného k podanej žiadosti žalobcu súd pojednávanie odročil. Vyjadrenie žalovaného mu bolo doručené dňa 14. 4. 2009. Následne dňa 30. 4. 2009 zaslal žalobca súdu svoje vyjadrenie zo dňa 27. 4. 2009, v ktorom reflektoval len na časť vyjadrenia žalovaného, týkajúcu sa pôvodného návrhu, nepredpokladajúc, že jeho pracovné nároky podľa § 31 ods. 3 ZKV, ktorých splatnosť nastala po vyhlásení konkurzu, a preto nemohli byť prihlásené podľa § 20 ZKV, sú, resp. môžu byť predmetom tohto konania. Z uvedeného vyvodil zrejmosť jeho úmyslu nepodať návrh na rozšírenie žaloby. V dôvodoch svojho odvolania žalobca popísal priebeh pojednávania konaného dňa 15. 5. 2009, na ktorom súd

prvého stupňa vyhlásil, že pojednáva iba o rozšírení návrhu nim podaného dňa 17. 3. 2009 s konštatovaním, že na tomto návrhu naďalej trvá. Namietal, že písomné znenie zápisnice z pojednávania je zavádzajúce, pretože jeho žiadosť zo dňa 17. 3. 2009 iba súd považoval za rozšírenie žaloby, napriek jeho názorovému zotrvaníu na pracovnom nároku uplatnenom v žiadosti zo dňa 17. 3. 2009. Na podporu svojich tvrdení označil za dôkaz zápisnice z pojednávania zo dňa 17. 3. 2009 a dňa 15. 5. 2009, zvukové záznamy z týchto pojednávania a ich porovnanie. Zároveň podotkol, že aj bez komparácie písomných vyhotovení zápisníc z pojednávania so zvukovými záznamami je zrejmé, že iniciatíva v tom smere, aby sa jeho žiadosť zo dňa 17. 3. 2009 považovala za návrh na rozšírenie žaloby, vychádzala od súdu. Vytkol prvostupňovému súdu pochybenie spočívajúce v nesprávnom označení dátumu podania návrhu na rozšírenie žaloby, keď súd žalobcovu žiadosť zo dňa 17. 3. 2009 adresovanú správcovi konkurznej podstaty, považujúc ju za návrh na rozšírenie žaloby, ktorý zamietol, v napadnutom rozhodnutí dotoval nesprávne dňom 15. 5. 2009. Všetky dôvody odvolania napokon zhrnul do tvrdení, že prvostupňový súd nesprávne považoval jeho žiadosť zo dňa 17. 3. 2009 adresovanú správcovi konkurznej podstaty úpadcu za návrh na rozšírenie žaloby; že nikdy nepodal v predmetnom konaní návrh na rozšírenie žaloby ani ústne do zápisnice na pojednávaniach a ani iným spôsobom; a že prvostupňový súd svojvoľne pojednával o údajnom rozšírení návrhu a dňa 15. 5. 2009 svojvoľne rozhodol o návrhu na rozšírenie žaloby. Odvolací petit formuloval ako žiadosť o zrušenie napadnutého uznesenia a zastavenie konania o rozšírení žaloby. Záverom vyslovil názor o procesnom pochybení súdu prvého stupňa, ktorého sa mal dopustiť nerešpektovaním ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, pojednávajúcich o zmenenom návrhu na začatie konania. Konkrétne namietal, že prvostupňový súd návrh na rozšírenie žaloby zamietol bez toho, aby predtým uznesením rozhodol o pripustení zmeny žaloby. V tejto súvislosti poznamenal, že o pripustení alebo nepripustení zmeny súd rozhoduje uznesením, proti ktorému nie je prípustné odvolanie. Na margo uvedeného procesného nedostatku uviedol, že ak odvolací súd dospeje k záveru, že v konaní na prvom stupni bola rozšírená žaloba, potom vzhľadom na § 23 ods. 2 ZKV navrhuje zmenu napadnutého uznesenia tak, že súd zmenu žaloby nepripustí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie treba zrušiť, pretože súd I. stupňa rozhodoval bez návrhu.

Odvolací súd vychádzal vo svojom rozhodnutí z ust. § 221 ods. 1 písm. j/ O.s.p., podľa ktorého súd rozhodnutie zruší, ak sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ako také neexistovali.

Obsah spisu potvrdzuje opodstatnenosť odvolateľovho tvrdenia, že jeho písomné podanie a ústne vyjadrenie v konaní na súde I. stupňa neboli návrhom na rozšírenie žaloby a z čoho pri aplikácii cit. ust. § 221 písm. g/ O.s.p. vyplýva, že súd I. stupňa napadnutým uznesením rozhodol bez návrhu.

Na tomto základe odvolací súd napadnuté uznesenie súdu I. stupňa zrušil.

P o u ě n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. októbra 2009

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.